

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.192/2018/10.szám

A Szegedi Ítéltábla **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek – a **(pártfogó ügyvéd 1 neve)** által képviselt **I.rendű alperes neve(címe)** szám alatti lakos I. rendű és a **(pártfogó ügyvéd 2 neve)** által képviselt **II.rendű alperes neve (címe)** alatti lakos II. rendű alperesek ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése és kártérítés iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2018. január 22. napján kelt 7.P.21.751/2017/12. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 15., a II. rendű alperes részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben megváltoztatja**, mellőzi az I. rendű alperes további jogsértéstől való eltiltására vonatkozó rendelkezést és az erre irányuló keresetet elutasítja.

Az I. rendű alperest nemvagyonai kártérítés megfizetésére kötelező rendelkezést azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az elsőfokú ítéletben megállapított tőkeösszeg után az ott írt tartamban a késedelmi kamat minden késedelemmel érintett naptári félév utolsó napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű.

Mellőzi a II. rendű alperest nemvagyonai kártérítés megfizetésére kötelező rendelkezést és az erre irányuló kereseti kérelmet elutasítja.

Megállapítja, az I. rendű alperes pártfogó ügyvédi díjának viselésére a felperes 78 %-ban, a II. rendű alperes pártfogó ügyvédje munkadíjának viselésére 50 %-ban köteles.

A felperes által fizetendő le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét 61.200,- (Hatvanegyezer-kettőszáz) Ft-ra leszallítja.

Az I. rendű alperes által fizetendő le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét 12.200,- (Tizenkettőezer-kettőszáz) Ft-ra, a II. rendű alperes által fizetendőt 18.000,- (Tizennyolcezer) Ft-ra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az I. rendű alperesi pártfogó ügyvéd másodfokú eljárási díját a felperes és az I. rendű alperes 50-50 %-ban, míg a II. rendű alperesi pártfogó ügyvéd másodfokú eljárási díját teljes egészében a felperes viseli.

A felperest 39.000,- (Harminckilencezer) Ft, az I. rendű alperest 8.000,- (Nyolcezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére kötelezi – külön felhívásra – az államnak

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

A **(város 1 neve) (X)** helyrajzi számú, természetben **(város 1 neve), (utca neve, házszám)** alatti ingatlan korábban a II. rendű alperes és testvére osztatlan közös tulajdonában állt. Tulajdoni illetőségéről a II. rendű felperes 5/12 részt a felperesre ruházott át a 2008. február 5-én megkötött csereszerződéssel, 1/12 részt pedig az I. rendű alperesre. Az ingatlan további 6/12 tulajdoni illetősége perben nem álló harmadik személy tulajdona.

A közös tulajdon megszüntetése iránt a **(város 2 neve)**-i Járásbíróság előtt P.../2011. szám alatt eljárás volt folyamatban.

A közös tulajdonban álló ingatlan használata, az egyes tulajdonosokat terhelő felújítási, javítási költségek viselése kapcsán a peres felek között régóta haragos viszony állt fenn, mely miatt több polgári és büntetőeljárás volt folyamatban.

Az I. rendű alperes 2009. november 16-án más személyek jelenlétében a felperest „cigánynak” nevezte, mely miatt bűnösségét a **(város 3 neve)**-i Járásbíróság B.../2010. számú ítéletével megállapította és kötelezte a felperes javára 13.240,- Ft büntügyi költség megfizetésére. Polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította.

A **(város 4 neve)**-i Törvényszék Bf.../2013 számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, a felperes kártérítési igényét elutasította, ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyta azzal, hogy a felperes a javára megítélt büntügyi költség megtérítésére nem jogosult. Kifejtette, a bűncselekménnyel összefüggésben nem volt a felperesnek olyan anyagi kára, melynek tárgyában polgári jogi igény előterjeszthető lett volna, ezért alaptalanul utasította az elsőfokú bíróság egyéb törvényes útra a kárigény elbírálását.

Időközben – 2010. február 22-én – az I. rendű alperes követte a felperest a közös tulajdonú ingatlanba, majd két ízben megrúgta a bal lábát. A felperes földre esett, könyökét megütötte. A bántalmazás következtében a bal comb lágyrész zúzódását, valamint a bal lábszár és a bal könyöktájék zúzódását szenvedte el. Sérülései 8 napon belül gyógyultak.

A többször megismételt büntetőeljárásban végül a **(város 3 neve)**-i Járásbíróság B.../2017 számú ítéletével az I. rendű alperes bűnösségét testi sértés vétségében megállapította, emiatt próbára bocsátotta, míg a másik vád tárgyává tett cselekmény miatt az ellene emelt vád alól felmentette, egyben kötelezte az I. rendű alperest a felperes részére 5.690,- Ft büntügyi költség megfizetésére.

Az I. rendű alperes a **(város 3 neve)**-i Járásbíróság előtt B.../2010. számon folyt eljárás 2013. március 18-i tárgyalásán kijelentette, „**(felperes neve)** hülye, hazug cigány”.

E cselekmény miatt a **(város 3 neve)**-i Járásbíróság 2014. március 8-án jogerőre emelkedett B.../2013 számú végzésével megállapította, az I. rendű alperes elkövette a rágalmazás vétségét és ezért 1 évi időtartamra próbára bocsátotta. A felperes polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította, egyúttal kötelezte az I. rendű alperest 10.000,- Ft büntügyi költség megfizetésére.

A II. rendű alperes 2008. január 25-én a **(város 1 neve)**-i Városi Bíróságon jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatában azt állította, hogy a tulajdonjog átruházásához szükséges nyilatkozatát kényszer és fenyegetés hatására írta alá, miután a felperes őt rendszeresen bántalmazta. A **(város 3 neve)**-i Járásbíróság Bpk.../2011. számú végzésével megállapította, a II. rendű alperes e cselekményével

elkövette a rágalmazás vétségét, ezért megrovásban részesítette. Kötelezte, fizessen meg a felperesnek 3.760,- Ft bűnügyi költséget.

A felperes többször módosított keresetében kérte megállapítani, hogy az I. rendű alperes 2010. február 22-én bántalmazásával megsértette a testi épséghez, egészséghez és nyugodt lakhatáshoz fűződő személyiségi jogait, mellyel összefüggésben 300.000,- Ft nemvagyonai kártérítést igényelt.

Kérte annak megállapítását is, hogy 2009. november 16-i nyilatkozatával megsértette a jóhírnévhez, emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát, mely miatt ugyancsak 300.000,- Ft nemvagyonai kártérítés megfizetésére kérte kötelezni.

Végül a 2013. március 18-i tárgyaláson elhangzott kijelentésére figyelemmel kérte a jóhírnévhez, emberi méltósághoz és hátrányos megkülönböztetés tilalmához fűződő személyiségi jogai megsértésének megállapítását, melynek kapcsán további 300.000,- Ft nemvagyonai kártérítést követelt.

Ezen túlmenően vagyoni kártérítési igényként a **(város 3 neve)**-i Járásbíróság B..../2014. számú ügyében meghallgatott tanúnak kifizetett költség, összesen 23.250,- Ft megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest.

A fenti cselekmények miatt kereseti kérelme kiterjedt az I. rendű alperes további jogsértéstől való eltiltására is.

A II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetében kérte megállapítani, hogy 2008. november 25-én tett nyilatkozatával megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, melyre figyelemmel 300.000,- Ft nemvagyonai kártérítés iránti igényt, továbbá a **(tanú neve)** tanúnak kifizetett 9.300,- Ft költségének megtérítését igényelte vagyoni kártérítés címén, a további jogsértéstől való eltiltás mellett.

Hangsúlyozta, a büntetőbíróságok jogerős határozataikban megállapították az alperesek bűnösségét, a büntetőügyekben azonban polgári jogi igényeit egyéb törvényes útra utasították. Állította, a személyiségi jogsértések miatt labilis idegállapota még jobban megroppant, fokozottan szorong, emellett gyógyszeres kezelésének hatóanyagát is emelni volt kénytelen kezelőorvosa, akinek írásbeli nyilatkozatait kérte figyelembe venni.

Az alperesek ellenkérelmükben az emberi méltósághoz és a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogsértés megállapítására irányuló kereseti kérelmet elismerték, ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérték. Egyrészt utaltak arra, hogy az egyes ügyekben a felperesi kárigény elbírálásra került, másrészt vitatták, hogy jogerősen megállapított személyiségsértő magatartásaikkal összefüggésben olyan mérvű immateriális hátrány alakult volna ki a felperesnél, amely nemvagyonai kártérítést indokolna és azt is, hogy pszichés állapotában ezek miatt következett volna be állapotrosszabbodás. Álláspontjuk az volt, a büntetőügyekben felmerült költségeit a felperes az ott folyó eljárásokban igényelhetette volna.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, az I. rendű alperes azzal a magatartásával, hogy 2009. november 16-án „cigány”, valamint a 2013. március 18-án tartott tárgyaláson „hülye, hazug cigány” jelzővel illette, megsértette a felperes emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát, továbbá azzal, hogy 2010. február 22-én bántalmazta és neki 8 napon belül gyógyuló testi sérüléseket okozott, megsértette testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi jogát. Eltiltotta a további jogsértéstől és kötelezte 200.000,- Ft és járulécai megfizetésére. Megállapította továbbá, a II. rendű alperes azzal a magatartásával, hogy a **(város 1 neve)**-i Városi Bíróságon 2008. november 25-én tartott nyilvános ügyfelfogadási napon jegyzőkönyvbe foglaltan azt állította, hogy a felperes által kifejtett kényszer és fenyegetés hatására írta alá az adásvételi szerződéshez kapcsolódó hozzájáruló nyilatkozatát, megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, eltiltotta a további jogsértéstől és kötelezte 150.000,- Ft megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozatának

indokolásában rámutatott, a jogvita elbírálására az 1959. évi IV. törvény, azaz a régi Ptk. szabályait kellett alkalmazni. Az I. rendű alperes esetében a jogerős ítéletekben megállapított személyiségi jogot sértő magatartások a felperes származására utaló kifejezésekben jelentek meg, amelyek azonban az adott szituációból eredően inkább lekicsinylő, becsmérlő vélemény-nyilvánításnak tekintendők. A kifejezéseket dehonesztáló, negatív értékítéletet kifejező módon használta az I. rendű alperes, ezáltal megsértette a felperes emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát. Kifejtette, az egyenlő bánásmód elvét az I. rendű alperes nem sértette meg, mivel nem volt olyan döntési helyzetben, hogy ezt megvalósíthatta volna. Bizonyítottan megsértette viszont a felperes testi épségét, egészségét bántalmazásával, a cselekmény azonban nem valósította meg a magánlakás sérelmét. Mindegyik jogsértés esetében – a régi Ptk. 84. § (1) bekezdés b) pontját, mint objektív jogkövetkezményt alkalmazva – eltiltotta az I. rendű alperest a további jogsértéstől.

A II. rendű alperes jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatairól megállapította, hogy azok tényállítások, és mivel valótlank, egyértelműen jogsértőek. Emiatt ennek tényét ugyancsak megállapította és a II. rendű alperest is eltiltotta a további jogsértéstől.

Megjegyezte, a személyiségi jogsértést az alperesek esetében jogerős büntető ítéletek állapították meg és a keresetet ebben a részében az alperesek el is ismerték.

A nemvagyoni kártérítés tekintetében rámutatott, a testi épség, egészség megsértése kapcsán minden további bizonyítás nélkül megállapítható, hogy a személyiségi jogsértés következtében a felperest hátrány érte, hiszen testi sérüléseket szenvedett el, míg a II. rendű alperesi valótlank tartalmú nyilatkozatok esetében ugyan közvetlen hátrány nem következett be, azonban a nyilatkozatok olyan súlyúak, amelyek szinte minden további bizonyítás nélkül egyértelműen hátrányosnak tekintendők, különös tekintettel arra, hogy hivatalos eljárásban hangzottak el. A jogsértő magatartásokkal összefüggő egészségromlás tényét nem találta bizonyítottnak. Ezeket mérlegelve határozta meg a marasztalási összegeket.

A felperes vagyoni kártérítés iránti igényét alaptalannak ítélte, utalva arra, hogy azt a büntetőeljárás során érvényesíthette volna.

Az ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

Az I. rendű alperes az ítélet részbeni megváltoztatását kérte akként, hogy az ítéletábla mellőzze a további jogsértéstől történő eltiltását, valamint a nemvagyoni kártérítés megfizetésére kötelező rendelkezést. Hangsúlyozta, a felperes sérülései csekély fokúak és átmenetiek voltak, néhány nap alatt maradványtünetek nélkül meggyógyultak, egyéb olyan körülményt pedig nem igazolt, amely nemvagyoni kártérítést indokolna, életvitelének elnehezülése, testi épségének tartós romlása, pszichés zavara nem volt megállapítható. Másodlagos kérelmében kérte a marasztalás összegének csökkentését eltúlzott volt miatt. A további jogsértéstől való eltiltásra vonatkozó rendelkezés kapcsán kiemelte, a legutolsó jogsértő magatartás is már közel 5 éve történt, tehát nincs szó folyamatos jogsértésről, így a felperes jogvédelme már nem indokolja az eltiltást.

A II. rendű alperes fellebbezésében szintén az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a nemvagyoni kártérítési igény elutasítását, másodlagosan összegének jelentős csökkentését igényelte. Kérte figyelembe venni, hogy vele szemben a **(város 3 neve)**-i Járásbíróság büntetést nem szabott ki, pusztán megrovásban részesítette, ehhez képest viszont az elsőfokú bíróság igen súlyos polgári jogi szankciót alkalmazott.

A felperes fellebbezési ellenkérelme – tartalmát tekintve – az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult azzal, hogy az ítéletábla „beszámítási kifogásának az ingatlankkal összefüggő kártérítés vonatkozásában adjon helyt”, azaz a javára megállapított kártérítés összegét az általa az alpereseknek fizetendő megváltási árba számítsa be. További álláspontja szerint a II. rendű alperes

esetében a fellebbezési határidőt attól az időponttól kell számítani, amikor az elsőfokú ítéletet személyesen átvette. Végül utalt arra, hogy a II. rendű alperes jövedelmi viszonyait tekintve a nemvagyoni kártérítés összege nem eltűzött.

Az I. rendű alperes fellebbezése **részben**, a II. rendű alperesé **egészében alapos**.

Az ítéletábra előjáróban leszögezi, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének személyiségi jogsértés tényét megállapító és a keresetet részbeni elutasító rendelkezése fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett (Pp. 228. § (4) bekezdés), ezért a másodfokú határozat a megállapított személyiségi jogsértő magatartások körében csupán utal az elsőfokú ítéletben kifejtettekre.

A jogvita elbírálására irányadó 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: Ptk.) 75. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak. A személyhez fűződő jogokat a törvény nem tartalmazza kimerítően, azonban – egyebek mellett – a testi épséget, egészséget és az emberi méltóságot 76. §-ában külön is nevesíti. A személyhez fűződő jogában sértett személy kérheti a bíróságtól annak a ténynek ítélettel történő megállapítását, hogy őt a másik fél valamely személyhez fűződő jogában megsértette (Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja), illetve egyéb, a Ptk. 84. § (1) bekezdés b)-d) pontjaiban rögzített objektív szankciók alkalmazását követelheti. Ezen igények felróhatóságtól függetlenül, pusztán a jogsértéssel megalapozottak, szemben a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontjában szabályozott kártérítési igénnyel, amelyre az utaló norma folytán a polgári jogi felelősség szabályai az irányadók. Ugyanakkor már a jogszabály szövegéből egyértelműen levezethető, hogy az objektív jogkövetkezmények sem alkalmazhatók automatikusan, ha a bíróság a személyiségi jogsértés megtörténtét igazoltnak találja: csak „az eset körülményeihez képest” támaszthatók ezek az igények. Függ ez a személyhez fűződő jog sérelmének jellegétől, a jogsértés gyakoriságától, egyszeri vagy folyamatos voltától, attól, hogy a nyilvánosság milyen szerepet kapott a jogsértésnél, illetve hogy van-e jogsértéssel előadott dolog. A felsorolt szempontrendszer természetesen nem teljes körű, mindig az adott tényállás alapján és az igényelt szankció tükrében kell alkalmazása ok- és célszerűségéről dönteni.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdés b) pontja alapján mindkét alperest eltiltotta a további jogsértéstől. E jogkövetkezmények I. rendű alperessel szembeni alkalmazása azonban indokolatlan a perbeli tényállást figyelembe véve, hiszen a jogsértő cselekmények közül a legutolsó is már több mint 5 éve történt, nincs szó folyamatos vagy többszörösen ismétlődő jogsértésekről, így a felperes jogvédelme már nem indokolja az eltiltást. Amint az eltelt időszak is bizonyítja, a büntetőeljárások és a jelen polgári, az itt alkalmazásra kerülő egyéb jogkövetkezmények önmagukban is elegendőek a további, újabb jogsértések megelőzésére. A jogsértő magatartástól való eltiltás viszont csak olyankor indokolt és célszerű, ha alappal lehet tartani a kifogásolt magatartás megismétlésétől. Miután ezek egyszeri cselekmények voltak, melyek az azóta eltelt hosszabb időben nem ismétlődtek meg, szükségtelen az eltiltás szankciójának alkalmazása. Erre tekintettel az ítéletábra az I. rendű alperessel szemben mellőzte az elsőfokú bíróság részéről alkalmazott ezen jogkövetkezményt és az erre irányuló keresetet elutasította.

Alaptalannak találta ugyanakkor az I. rendű alperes fellebbezését a megítélt nemvagyoni kártérítés kapcsán. Nemvagyoni kártérítésre – az utaló rendelkezés alapján – a kártérítés általános szabályai szerint kerülhet sor (EBH2006.1398. számú elvi határozat), ami azt jelenti, hogy a perben érvényesített kárigény elbírálására – a felek szerződésen kívüli jogviszonya alapján – a Ptk. 339. § (1) bekezdése irányadó. A bírói gyakorlat szerint a személyiségi jogában megsértett fél nemvagyoni kártérítésre akkor tarthat igényt, ha a jogsértésen túl olyan hátrány bekövetkezését is bizonyítja, amelynek csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez nemvagyoni kárpótlás szükséges. Helyesen

állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I. rendű alperesi bántalmazás következtében sérültek a felperes testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi jogai, melyhez kapcsolódóan egyfajta hátrányt, 8 napon belüli testi sérüléseket bizonyított. Ez, valamint a jogsértő magatartás jellege, kiegészítve azzal a köztudomású, vagyis külön bizonyítás nélkül is elfogadható ténnyel, hogy ezek nyilvánvalóan nem azonnal szűnő pszichés terhet, félelemérzetet generálnak, önmagában megalapozza a felperes nemvagyoni kártérítés iránti igényét. Az a körülmény, hogy tartós egészségromlást, súlyos pszichés károkat nem szenvedett el, legfeljebb a nemvagyoni kártérítés mértékének meghatározásánál bírhat jelentőséggel. Köztudomású tényként fogadható el az is, hogy a bántalmazás negatívan hatott a felperes életminőségére, még ha ez az állapot átmenetileg is állt fenn. A nemvagyoni kártérítés összegének mérlegelésekor figyelembe kellett venni továbbá, hogy a felperesnek több személyiségi joga sérült. Ugyancsak ezt befolyásoló szempont, hogy az összeg a jogsértő számára kellő visszatartó erőt jelentsen. Mindezeket mérlegelve az ítéletábra nem látott indokot az elsőfokú bíróság által megállapított nemvagyoni kártérítés összegének csökkentésére az I. rendű alperes vonatkozásában, a megítélt összeg a jogsértés súlyával, jellegével és a felperesnél kiváltott immateriális hátrányokkal is arányos.

Észlelte ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében az I. rendű alperest terhelő nemvagyoni kártérítés tekintetében a késedelmi kamat mértékét nem határozta meg pontosan, ezért azt jelen másodfokú eljárásban a jogszabály szövegének (Ptk. 301. § (1) bekezdés) megfelelően korrigálta.

A II. rendű alperes fellebbezése kizárólag nemvagyoni kártérítésben való marasztalás mellőzésére irányult, ezért a jogsértéstől való eltiltásra a felülbírálat nem terjedhetett ki (Pp. 228. § (4) bekezdés, 253. § (3) bekezdés).

A II. rendű alperes jogsértő magatartása abban állt, hogy a **(város 1 neve)**-i Városi Bíróságon tartott ügyfélfogadási napon 2008. január 25-én úgy nyilatkozott, hogy a felperes fenyegetésére írt alá egy, a tulajdonjog átruházásához szükséges nyilatkozatot. Tartalma szerint ez a Ptk. 210. § (4) bekezdése szerinti érvénytelenségi (megtámadási) okra történő hivatkozás. Az egységes bírói gyakorlat szerint a polgári peres eljárásokban tett nyilatkozatok tartalma személyiségi jogvédelmet abban az esetben alapozhat meg, ha a vallomásra a rendeltetésszerű joggyakorlás körén kívül, visszaélészerűen került sor, illetőleg ha az nem az eljárás tárgyához tartozik és személyiségi jogi sérelmet megvalósító többletelemeket tartalmaz. Ezek hiányában személyiségi jogvédelmet az eljárás során tett nyilatkozatok akkor sem alapoznak meg, ha azok valóságtartalma az adott eljárás során kétségtelen módon nem nyert bizonyítást (EBH2002.624., BH2004.357., BH2002.223., BDT2008.1776., BDT2006.1429., BDT2007.1664., BDT2010.2170.). Az ítéletábra álláspontja szerint a II. rendű alperes vitatott nyilatkozata e kereteket polgári jogi szempontból nem lépi túl, tartalma visszaélészerűnek nem minősíthető, ezért nemvagyoni kártérítésnek, mint a személyiségvédelem szubjektív eszközének alkalmazása nem indokolt. Az ugyanis, ha a fél tényeket állít, melyeket utóbb nem tud bizonyítani, a felróhatóság körén kívül esik, az valójában polgári perbeli igényérvényesítést vagy védekezését akadályozza meg, plusz jogkövetkezményként nemvagyoni kártérítést nem vonhat maga után. Megjegyzi az ítéletábra, a bírói gyakorlat szerint még a büntető feljelentés sem tekinthető önmagában jogellenesnek és nem valósítja meg a személyiségi jog megsértését, ha nem tartalmaz indokolatlanul sértő, lejárató kijelentéseket, valótlan tényállítást még akkor sem, ha azt a személyt, akit a feljelentő az ügy körülményei alapján a bűncselekmény elkövetésével gyanúsított, a büntetőeljárás során felmentik (BH2009.214.). Mindezek alapján az ítéletábra mellőzte a II. rendű alperes nemvagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az I. rendű alperes további jogsértéstől való eltiltására vonatkozó, valamint a II. rendű alperest nemvagyoni kártérítés megfizetésre kötelező rendelkezést mellőzte, az ezekre irányuló keresetet elutasította és pontosította az I. rendű alperessel szemben megállapított nemvagyoni kártérítés után fizetendő késedelmi kamat mértékét.

A megváltozott pernyertességi-pervesztességi arányoknak megfelelően döntött az alpereseket képviselő pártfogó ügyvédek díjának viseléséről (Pp. 87. § (2) bekezdés), valamint rendelkezett a felperes által fizetendő, le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegének leszállításáról. Ennek során figyelembe vette, hogy a pertárgy értékét az I. rendű alperes tekintetében a követelt nemvagyoni kártérítés összegéhez igazodóan, míg a II. rendű alperes vonatkozásában a meg nem határozható pertárgyérték alapján kell megállapítani (94/1999. Polgári Elvi Határozat).

Az I. rendű alperes tekintetében a fellebbezési pertárgyérték szintén nem volt meghatározható (Itv. 39. § (3) bekezdés) figyelemmel arra, hogy a fellebbezés a jogsértés objektív és szubjektív szankcióját egyaránt támadta, a nemvagyoni kártérítés összege azonban nem érte el a meg nem határozható pertárgyértéket, míg a II. rendű alperes esetében a fellebbezési pertárgyérték a jogorvoslati kérelemmel támadott nemvagyoni kártérítés összegéhez (150.000,- Ft) igazodott, miután kizárólag ezt kifogásolta.

Az ítéletábra a fellebbezési illetékek viseléséről szóló rendelkezés során figyelembe vette, hogy az I. rendű alperes 16.000,- Ft fellebbezési illetéket lerótt és fellebbezése részben alaposnak bizonyult, ezért a le nem rótt 48.000,- Ft fellebbezési eljárási illetékből 24.000,- Ft-ot a felperes, 8.000,- Ft-ot (24.000,- Ft - 16.000,- Ft) az I. rendű alperes köteles megfizetni. A II. rendű alperes fellebbezése tekintetében a le nem rótt 15.000,- Ft illetéket teljes egészében a felperes köteles megfizetni a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése alapján.

Szeged, 2018. június 29.

Dr. Kiss Gabriella s.k.	Bálint Attila s.k.	Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró